

„Událost“ jako model (myšlenkový)

Význam slova „událost“ se do značné míry vymyká možnostem tradiční pojmovosti, takže pro přesné a přísné myšlení je nutně zapotřebí věnovat maximální pozornost tomu, jak je vlastně nasuzován *pojmem* události a nakolik se dostává do konfliktu s oním původním významem toho slova, protože – v duchu zpředměťující myšlenkové tradice – zbavuje příslušný intencionální *model* (intencionální „předmět“, či „objekt“) časovosti i dějovosti. Je proto pochopitelné, že v takovéto situaci „nouze“ se nemůžeme vyhnout použití narativních prostředků. Cílem našeho metodického, systematického pokusu je co nejzřetelněji a nejpresněji sledovat, kdy a v čem je možno takovou narativitu postupně nahradit pojmovostí, a přitom se – rovněž postupně – učit metodicky pracovat s nepředmětnými intencemi a ustavovat tak intencionální „ne-předměty“. Tohoto cíle můžeme za daných okolností (zejména dějinných) dosahovat právě jen krok za krokem, a to zejména tak, že svou pozornost soustředíme na „událost“ jakožto ‚obecný‘ myšlenkový model, postupně v důsledku jednotlivých i celkových „oprav“ a úprav přecházející do formy intencionálního „předmětu“ k nové formě intencionálního „ne-předmětu“, tj. jakéhosi „reformovaného“ předmětu, znovu obdařeného dějovostí a časovostí.

(Písek, 070430-1.)